

напомня дълбока зимна нощ с много сняг, и осветена, затоплена, спокойна стая. . . Асен е забил своя отсъстващ поглед в очите на другия, и е станал по-блед. Зеиците му са големи и черни.

— . . . Щели да ни зачислят в бригадата. . . Много се търсели механици, шофьори пък и бойци. . . Писа ни оттам наш човек. Имало американци, италианци. . . Срамота е ние да седим тука. . .

Едно въгленче от огъня отскача в полата на Ката. Тя извиква с своя мъжки глас и го махва с ръка. Домакинът напълва чашите. Зъбите му блясват в смътна полусмивка — полугримаса. Чуква се с момъка.

— Е, като е тъй, хайде — за изпродаяк! Бог-доброто! . . .

Отново настъпва мълчание. Лукан се върти, неспокоен, и не може да се сдържи :

— Бай Асене, след три дена пристигат вагоните. Началникът ми каза. . . „Да сте готови, кай, с гроздето. . . вагоните са сигур. . .“

Асен не го чува, после му кимва да млъкне.

— Казвай сега, бай Асене — продължава шлосерът — ти, накъде си ?

Асен се навежда да запали цигара от